

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένος νέτος αὐτός.**

Φ.— Πῶ! πῶ! μεγάλο ἔαφνικό... παράτα 'σὴν παράτα, κατῆντες ἀδιάβατη κ' ἡ μὴ καὶ ἄλλη στρατά. Ἐβῆκα κ' ἐγὼ μὲ τούς μουρούλους τὸ γέρο διαβολό μου, 'στὴ θέσι του, βρῆ Περικλῆ, δὲν στέκει τὸ μωρό μου, λιγγιῶ, ἐξίσταμαι, καρθηθάρῶ καὶ φρίττω, καὶ ὁ λαϊκός μου ἔκλεισε μὲ τὰ πολλὰ τὰ ζήτω.

Π.— Εἶδες τὴ Νύφη, Φασουλῆ;

Φ.— Ὅλους, μαρὲ, τοὺς εἶδα, καὶ παρ' ὀλίγον ἔλιψε νὰ μὴ σαλέψῃ ἡ βίδα. Ἡ δόξα ὅλη ἔλαμψε τοῦ βασιλείου οἴκου, ἦλθε ἡ Νύφη, Περικλῆ, κ' ἡ χήρα Φρειδερίκου, ὁ Πρίγκηψ τοῦ Σαξέ-Μάινιγγεν, τῆς Νύφης ἀδελφάδες, κομπάροι, φίλοι, σύμμαχοι, κουεμαδοὶ, συνουφάδες, ὁ Ρουμπιμπάνος, ὁ Βισμάρι, ποὺ εἶναι μὴ τραμάρα, ὁ Βαλδεμάρ, ὁ Βαλτασαρά, ἡ σάρα καὶ ἡ μάρα, μὰ ἔβηκε κ' ὁ Ἰταλός, ὁ Πρίγκηψ τῆς Ἀόστης, καὶ τοῦτος, ὅπως φαίνεται, τῆς Μιχζλούς χρεώστης.

Π.— Κι' ἡ Νύφη;

Φ.— Ὅλη ἄστρατρε καὶ δὲν ῥορούσε βίλο.

Π.— Ἀλήθεια εἶναι ὤμορφη;

Φ.— Καθὼς ἐγὼ τὴν θέλω, ἀληθινὴ ἀρχόντισσα καὶ ἀγγελος προόδου, ἔχων τὴν γεῦσιν τοῦ καρπού, τὸ ἀρωμα τοῦ ρόδου.

Π.— Ἄς πᾶμε νὰ τὴν ράνωμεν μὲ ἄσθη καὶ μὲ μύρα.

Φ.— Ἀμὲν ἡ Αὐτοκράτειρα, τοῦ Φρειδερίκου χήρα; ἀμὲν ὁ φιλόλογος τοῦ Σαξέ, ἀνὴρ ἐκ τῶν φιλότατων, ποὺ ἀσχολεῖται πάντοτε περὶ διὰ γραμμάτων; Ἐπήγαγε νὰ τὸν δεχθοῦν δασκαλίαι καὶ δασκαλοὶ καὶ ὁ Σεμτέλος ὁ Σπανός κ' ὁ Φιντικλῆς μὲ σαλι, οὐ μὴν προσῆλθε μετ' αὐτῶν τὰ μάλ' ἐσπουσμένως κ' ὁ Μιστριώτης μὲ γυαλιὰ κατεχωρατισμένως, καὶ ὁ Πικυλίδης ὁ κόντος, ποὺ τοὺς Ἑβραίους ἔξερε, μ' ἕνα καλάθι φρούτ' αὐγὰ 'στὸ ἕνα κ' ἄλλο χέρι, κ' ὁ θεολόγος Δαμαλάς κ' ὁ Λέριος καὶ ἄλλοι καὶ γὰρ σημαῖα εἶχανε τοῦ Φιντικλῆ τὸ σαλι. Ὁ δὲ Σεμτέλος, Περικλῆ, μὲ ὕπος τραγικῶν τοῦ ἔκαμε προσώπωναι εἰς τὸ Λατινικόν, κ' ἐπῆρε πάλι κ' ἔδωσε τὸ μπούρις καὶ σεκούρις καὶ ἀνύψωθ' ἡ εὐκλεία καὶ ταύτης τῆς ἀρούρης.

Π.— Κι' ὁ Αὐτοκράτωρ, Φασουλῆ;

Φ.— Μὴ μ' ἐρωτᾷς γιὰ τοῦτον... καὶ οἱ τρελλοὶ κ' οἱ φρόνιμοι ἔχασανε τὸν νοῦ των. Αὐτὸς δὲν εἶναι ἄνθρωπος, αὐτὸς εἶν' ἕνα τέρας, ριθβεῖς εἰς τὸν πλανήτημαξὶ ἄλλης κόσμου σφαιρας, Μικμοῦθ, πολέμου φάντασμα, καὶ μαχιμαξὶ γασάπης, μπαιμπούλες, ἀγρίανθρωπος, Γίγας, Τιτάν καὶ Διάπης.

Εἷν' ἄλλο πράγμα νὰ τὸν ἔβης καὶ ἄλλο νὰ τάνουσης

Π.— Βρῆ τί μου λές;

Φ.— Ἐκλόμισε τὴν γῆν τῆς πρωτεύουσος κ' ἔσαις καμῆραις πέρασε μὲ ὄλο τὸ ρουσάτο ἐκόντψε τὸ πρᾶνος τοῦ νὰ τῆς γραμμεῖν κάτω.

Π.— Μῆλα καλά, βρῆ Φασουλῆ...

Φ.— Τὸν κεραυνὸν ἐπάρτα κ' ἀνάμεσα 'στὸ κούτελο εἶχ' ἕνα τόσο μάτι, ποῦ ἐλεγες ἀπόγονος παῖς εἶναι τῶν Κυκλώπων, τυχαίως περιπλανηθεῖς 'στὸν ἰδικὸν καὶ τόπον.

Π.— Πῶ! πῶ! Χριστὴ καὶ Παναγιᾶ!...

Φ.— Μὴ σκούζης, βρῆ γομάρη...

λοῖπον κατόπι ἤρχοντο Δρακόνιοι καὶ Οὐσάριοι μετὰ λοφίων πτερωτῶν, μετὰ χρυσῶν θωρακίων, καὶ δικεράλων Ἄετων καὶ φαλακροκόρακων, καθὼς καὶ ἄλλων, Περικλῆ παντοκρατῶν ὀρέων, ἀγνώστων κ' εἰς ἕμεις τοὺς δρῶ κ' εἰς καθὲ Ἀθηναῖο Ἐθρόντα δὲ ὁ Καίτζερ ἐν τῷσ παρατάξις κ' ἐγὼ 'στὸν κόσμῳ τῶσπασα γιὰ νὰ μὴ μὲ κυττάξῃ ἄλλ' ὁμοῦ μ' ἐξερῶσσε ἀνὰ τὸ πλῆθος ἔλον καὶ μὴ ματιὰ μὴ τίναζε ὄσει κεραυνοβόλον, ποῦ μ' ἐπισκᾶν κοψίματα καὶ πόνοι ἐκ τοῦ τρέμει κ' ὀλίγου δὲν νὰ ἔκαπλωθῃ καταμασίης τοῦ δρόμου.

Π.— Πῶ! πῶ! Χριστὴ!...

Φ.— Ἀπέβηκαν καὶ δύο ἑγκαστρομῆναις καὶ ἄλλαις πάλι ἔπισαν σχεδὸν ἀποθαμῆναις, ἄλλα καὶ οὐ ἂν τὸν ἴδης γιὰ μὴ στιγμή, κασαῖδη, τρεῖς χρόνους τὸ ἐλάχιστον θὰ ἔχης ριπιτιθί. Τσοῦτον εἶναι φοβερός ὁ Αὐτοκράτωρ, βλαμῆ... μὰ τώρα σήκα ἡ γρήγορα καὶ γίνονται οἱ γάμοι.

Π.— Θεὸ μου!... τὰ παραξένια κ' ἄλλοκοναῖς ἡμέραις!

Φ.— Στῆνε παλαιοκία, Περικλῆ, καὶ κρέμαζε παντιέρας, μὰ μὴν κρεμάσης Γαλλικὴ γιὰ τὸ θεὸ παντιέρα, ἄλλως πῆς 'στὸ δισκόλο κ' ἀκόμη παραπίρα, τὰ βρωμοπελοδρόμια τοῦ μαγαζαῖ σου βρέχε, τὰ πάντα ἔβρωτῆζε καὶ ἄνα κάτω τρέχε, καὶ σκουῖς καὶ ὀγκάνις μετὰ πατριωτῶν ὡς ἔτου πλέον Δάγγιων νὰ πάθης περῶτον.

Π.— Σταμάτησε γιὰ τὸ θεὸ καὶ τὸ μαζαλό μου χάνω... δὲν ξέρω τί νὰ πρωτοῖθῃ καὶ τί νὰ πρωτοκῶ...

Φ.— Ἀληθινὰ ἐσάστεις καὶ ὁ δίκιος μου νοῦς... [νοῦς δουλεῖται μὲ φρόντας, Περικλῆ... ἄλοι μακ κ' ὄχη Καὶ προτέγχανε πλάκωσαν καὶ Ἰταλοὶ καὶ Γάλλοι ὄλοι κοκκινωσκούρηδες κ' ὡς εἶδος Πιζπιγγαῖοι, κ' ἔβδ κ' ἐκεῖ ἐπέμασαν χροματιστὰ καντόλια [μακ κ' ἴσῃς κ' ἐμαρῆς στήνονται παντιέρας καὶ μαντοῦ καὶ Δράκοι κ' Ἰπποκένταυροι πολλοὶ μετὰ Βουβαλῶν ζῆα θαλάσσης καὶ ζῆρας, μικρὰ μετὰ μεγάλων, κ' οἱ Τανιακοὶ ταχυκαύρηδες σκαθώθηκαν 'στὸ πόδι καὶ στέλλων 'στὸν Διάδοχον ὡς ἄδων ἕνα βῶδι, ἄλλα καὶ πᾶσα ἡ φυλὴ ὅ,τι ἔμπορε τοῦ στέλλει, ἀρῶ δὲ τώρα ὁ καθεὶς χαρίζει ὅ,τι θέλει, κ' ἐγὼ, ποῦ θέλω ἡ Δύλλῃ νὰ μ' ἐχῇ πάντα φίλο, σκοπεῖω τὴν γαϊθούρα μου ὡς ἄδων νὰ τὴν σταίλω ἄλλὰ καὶ οὐ ἀγῶρας καμῶσπα ταιγαρέτα καὶ 'στὸν γαμβρὸν Διάδοχον γενναίως πρόσφερε τὰ καὶ οὐ θυσίας τὸ πᾶν καὶ σὺ φιλοτιμήσου...

Π.— Ὅρες δρῶ τρεῖς, καὶ ἡ γρήγορα 'στὴν τελευτὴν γραμμῆσου.